तं वीक्ष्य दुःसहजवं रणत्काञ्चननूपुरं ।
वैजयन्त्या स्रजा जुष्टमंसन्यस्तमहागदं ॥ २१ ॥
मनोवीर्यवरोत्सिक्तमशृण्यमकुतोभयं ।
भीता निलिल्यिरे देवास्तार्क्ष्यत्रस्ता इवाहयः ॥ २२ ॥
स वै तिरोहितान् दृष्ट्वा महसा स्वेन दैत्यराट् ।
सेन्द्रान् देवगणान् क्लीवानपश्यन् व्यनदद्भृशं ॥ २३ ॥
ततो निवृत्तः क्रीडिष्यन् गम्भीरं भीमनिस्वनं ।
विजगाह महासत्त्वो वार्धिं मत्त इव द्विपः ॥ २४ ॥
तस्मिन् प्रविष्टे वरुणस्य सैनिका
यादोगणाः सन्नधियः ससाध्वसाः ।
अहन्यमाना अपि तस्य वर्चसा
प्रधर्षिता दूरतरं प्रदुद्रुवुः ॥ २५ ॥
स वर्षपूगानुदधौ महाबलश्चरन् महोर्मीन् श्वसनेरितान् मुहुः ।
मौर्व्याभिजघ्ने गदया विभावरीमासेदिवांस्तात पुरीं प्रचेतसः ॥ २६ ॥
तत्रोपलभ्यासुरलोकपालकं यादोगणानामृषभं प्रचेतसं ।
स्मयन् प्रलब्धुं प्रणिपत्य नीचवज्जगाद मे देह्यधिराज संयुगं ॥ २७ ॥
त्वं लोकपालाधिपतिर्वृहच्छ्रवा
वीर्यापहो दुर्मदवीरमानिनां ।
विजित्य लोके किल दैत्यदानवान्
यद्राजसूयेन पुरायजत् प्रभो ॥ २८ ॥
स एवमुत्सिक्तमदेन विद्विषा दृढं प्रलब्धो भगवानपां पतिः ।
रोषं समुत्थं शमयन् स्वया धिया न्यवोचदङ्गोपशमं गता वयं ॥ २९ ॥